AKBABA

Erkek — Niçin böyle saatlerce güneşte duruyorsun?

Kadın — Ne yapayım, yarın gece balo var!

7 saatlık pudra!

Yüzün parlaklığını izale ve cildin güzelliğini idame için tekrar tekrar pudralanmıya lüzum yoktur. Son bir keşif, size yalnız bir defa pudralanmağı ve bununla teninizin tazeliğini ve yumuşaklığını 7 saat koruyacağınızı temin ediyor. «Krem köpüğü» tâbir edilen bu şayanı hayret cevher, şimdi imtiyazlı bir usul dairesinde TOKALON pudrasile karıştırılmıştır. Bu suretle TOKALON pudrası diğer adi pudralardan beş defa daha uzun müddet sabit kalır. En sıcak havalarda en yorucu tenis maçlarından, uzun dans suvarelerinden sonra bile kat'iyyen bir parlaklık izi bırakmaz. TOKALON pudrası, bin genç kızın nermin ve taze tenini temin, hiçbir erkeğin mukavemet edemiyeceği sehhar bir güzellik bahşeder. Hemen bugünden bir kutu alıp tecrübe ediniz. Sair birçok pudralardan ne kadar farklı olduğunu göreceksiniz. Çünkü terkibinde «Krem Köpüğü» bulunan yegâne pudra TOKALON pudrasıdır.

Ürolog - Operatör

Dr, REŞİT SAMI

İdrar yolları hastalıkları mütehassısı

Beyoğlu İstiklâl caddesi (Mulen Ruj) karşısı Vahap B. Ap. No. 61

Yaz tehlikesi!

Evet, yaz, sıhatimiz için bir tehlike mevsimidir.

Kızgın bir güneş altında terler

Serin bir rüzgâr altında üşür..

Yahut, bir bardak buzlu su ile hararet söndürürsünüz.

Akşam üstü: Avuçlarınızda bir sıcaklık!

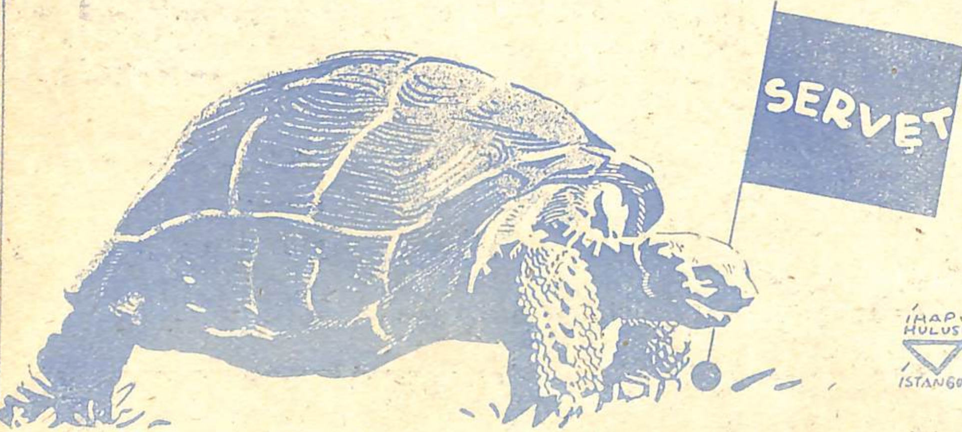
Hastalık başlıyor demek..

Can kurtaran:

E. NEŞET

Kininleridir!

Bir tane E. Neşet kinini Damarlarınızdaki yangını söndürür ve size tekrar sıhatinizi kazandırır

Bilecik Rakısı

Halis üzümden çekilmiş, uzun müddet fıçılarda dinlendirilmiş olan nefis

Blecik Rakısından

akşamları içeceğiniz birkaç kadeh

Bütün yorgunluklarınızı

unutturacak, neş'e ve dinciliğinizi arttıracaktır.

Sahibi ve Umumi Neşriyat Müdürü Yusuf Ziya

Basıldığı yer : AKŞAM MATBAASI

Yıl 13 — Cumartesi, 27 Temmuz 1935 — Sayı 82

Müessisleri :
Yusuf Ziya Ortac — Orhan Seyfi Orhon
ABONE : Türkiye için, yıllığı 500, altı aylığı 250, üç aylığı 125 kuruş
ECNEBİ : Seneliği 1000, altı aylığı 500, üç aylığı 250 kuruş
ADRES : İstanbul, Ankara caddesi, AKBABA
Telefon : 22129 Sayısı 10 Kuruş

Beyaz vucüd

Dün, ihtiyar yılları, omuzlarımdan çamaşırlarımla beraber atıp bir genç hevesle denize ve kuma kavuştum..

Çam ormanlarının yeşil çevresi içinde, Yürük Ali plâjı, çığlıklar, kahkahalarla çınlıyordu..

Lâcivert bir mayo içinde, yumuşak kumlara yaslanırken düşündüm: İşte yegâne müsavat yeri.. Burada herkes bir: Zengin, fakir, orta halli!.. İpek kumaşın sihrinden, terzi makasının hünerinden bir sanat büyüsüne bürünen vücutlar, burada Allahın yarattığı gibiydi..

Fakat, gözlerim, denizin, kumun, güneşin ışıklarına alıştıkça, etrafımdaki yabancıları birer birer tanımağa başladım:

İşte, yüzü yirmi, karnı elli yaşında bir genç: Göbeğinin sarkıntısından belli ki, bu, kuru fasulya, okkalık ekmek ve çeşme suyile doldurulan bir fakir midedir!

İşte, yüzü elli, karnı yirmi yaşında bir ihtiyar: Gergin vücudundan belli ki, bu, kızarmış francala, barbunya ızkarası ve ince şarapla beslenen bir zengin vücuttur!

Şu, çekik ve şeytanî kaşlarla süslü ince yüze bakınız: Ne asîl bir baş.. Halbuki, pençeleşmiş eller ve ayaklar bağırıyor: Ben fakir bir işçiym!

Şu, uykulu gözlerle etrafı süzen abdal yüze gelince: İnce parmakları, pembe topuklarile size nasıl bir refah dünyasından geldiğini fısıldıyor!

İri kalçalarından yarım asırlık etler fışkırmış şu hantal Ermeni karısı...

Kemiklerine yalnız siyah bir deri sarılmış şu iskelet kız...

Kıllı vücudile denizi yosunlandıran şu ayı balığı herif..

Şu düşük meme, şu çarpık bacak, şu kel kafa..

Deniz suyunda yıkanan, kumların havlusunda silinen ve yaz güneşile kurulanan bu vücutların hiç birisi tüysüz başından, sarkık göğsünden ve karaman kuyruğu arkasından üzgün değil.. Denizin, kumun ve güneşin giydirdiği siyah derinin asaleti içinde hepsi mesut, hepsi memnun, hepsi neşeli..

Yalnız bütün bu mesut, bu memnun, bu neşeli insanlar arasında bir mücrim utangaçlığile dolaşan ben varım: Güneş görmemiş, bembeyaz vücudumla ben! **Yusuf Ziya**

Beşiktaş - Beykoz maçında bir kaç sporcu yaralandı!

— **[Gazeteyi okur] Galatada iki ağır yaralı...**
— **Ay, Galatada stadyom var mı?..**

S İ N E K

Medinenin ağır, sıcak havasında sinirleri büsbütün gevşemiş dalga geçiriyorlardı. Medinede rakı içmek tehlikeliydi. Burada rakı (günahı kebair) den sayılıyor, farkına varılınca (haddi şerî) ismi altında mufassal bir meydan dayağı çekiliyordu. Halbuki esrar böyle değildi. Onun sarhoşluğu rakınınkine benzemiyordu. Nara atmak, kavga etmek, tavus kuyrugu çıkartmak gibi tehlikeleri yoktu. Esrarı çektikten sonra sessiz sadasız bir köşeye büzülüp kendi halinde dalga geçiriyorlardı. Beş senedenberi Boğaziçine hasret kalmış, iki İstanbul çocuğunun Medinede, esrarın tesirile gözünün önünden geçen o muhteşem filmi tasavvur edin. Serin deniz kenarları, çınar gölgeleri, Ada sahilleri, Göksu, Kalender, Kâğıthane manzaraları.. Sandık burnunda çekilen buzlu rakılar.. Mehtapta gece sandal safaları...

Burada esrarın zevkine doyum olmuyordu. Mehmet Arifle arkadaşı, İstanbulda her türlü çapkınlığı yaptıkları halde ağızlarına bu mendeburu koymamışlardı, burada bir alışış alışmışlardı ki...

— İstanbula gidersek ne haltedeceğiz?

Diye birbirlerine soruyorlar:

— Esrar kahvelerine düşeceğiz!

Diyorlardı. Sonra:

— Adam sen de, bir defa İstanbula kavuşalım da, esrarın yüzüne kim bakar!

Diye birbirlerini teselli ediyorlardı. Dalganın en tatlı yerinde, arkadaşı, Çengelköyünde bıraktığı sevgilisi ile (İcadiye) tepesinde sarmaş dolaş olurken, Mehmet Arif te, pek özlediği (Göksu) da sandalla piyasa ederken, emirber içeri girdi.

— Kumandan paşa, sizi çağırıyor!

Dedi. Esrarın verdiği ürkeklikle ikisi birden fena halde korktular. Kendilerini kurşuna dizeceklermiş gibi bacakları titredi. Ellerini şakaklarına koyup:

— Bizi paşa, ne yapacak?

Diye düşünmeğe başladılar. Emirber:

— Galiba, mahrem bir kâğıt yazdıracakmış!

Diye meseleyi halletti.

— Peki, sen git, geliyoruz!

Aralarında müzakere ettiler. Mehmet Arif:

— Ben gideyim, dedi, ben senden az mastorum, farkına vardırmam. İkimiz beraber gidersek çaktırırız belki!

— Peki, sen git amma, bir münasebetsizlik etme.. Kendiliğinden bir şey söylemeğe kalkma, çaktırırsın, ne söylerse peki de, o kadar...

— Olur, sen bana şu çizmeleri ver.

Arkadaşı, çizmeleri getirdi. Mehmet Arif, elindeki çizmenin içine dalgın dalgın bakıyordu. Öteki sordu:

— Ne yapıyorsun?

— Vay canına, çizmenin içi o kadar derin ki giyerken kazara bir düşsem bittim!

Arkadaşı gülümsedi:

— Dalga geçtiğinin farkında değil misin.. Haydi çabuk be!

Mehmet Arif çizmeleri giyip kalpağı geçirdikten sonra kumandan paşanın yanına çıktı. Paşa, saraya gönderilecek bir ariza müsveddesi verdi.

— Okunaklı ve dikkatli yaz. Mahremdir. Sonra beyazile beraber müsveddesini bana getir!

— Emredersiniz!

— Hemen istiyorum!

— Emredersiniz!

— Yarım saatte biter mi?

Mehmet Arifin dudaklarına münasebetsiz sözler geldi.

— Bendeniz sayenizde yüz tanesini beş dakikada yazarım! Hattâ değil bunun gibi on beş yirmi satırlık, yüz satırlık bile olsa!

Diyecekti. Arkadaşının ihtarını hatırladı. Kısaca:

— Emredersiniz!

Diye selâmı çaktı ve askerce geriye dönerek sendelemeden oda kapısından çıktı. Arkadaşı sabırsızla onu bekliyordu. Görünce sordu:

— Ne yaptın?

— Mükemmel. Paşa, hiç bir şey çakmadı. Müsveddeyi getirdim. Hemen yazıp götüreceğim.

Kalemi çıtlattılar. Altlığı hazırladılar. Âlâ şekerli bezir mürekkebi ile hokkayı doldurdular. Mehmet Arif üzene bezene müsveddeyi beyaz ediyor, arkadaşı da yanlış yazmasına bakıyordu. On dakika sonra müsvedde bitmek üzere idi. Fakat bu sırada şeker kokusunu alan aç bir sinek, müsveddenin üstüne kondu. «Zatı şahane» kelimesindeki henin keşidenin ucunda toplanan mürekkebi emmeğe başladı.

Sıcak, heyecan, dikkat birbirine karışmış, çektikleri esrar büsbütün başlarına vurmuştu.

Arkadaşı Mehmet Arifin kolunu tuttu:

— Dikkat et, sinek kondu.

Mehmet Arif bağırdı:

— Kışt ulan!

Sinek oralarda değildi. Tatlı bezir mürekkebini açlıktan baygın bir halde emiyordu.

— Vay canına gitmiyor be!

— Kışt!

Esrar tesirini göstermeğe başlamıştı. Kara sinek gözlerinde müthiş bir hüviyet aldı. Mahrem müsveddenin mürekkebini emmesi mühim bir mesele haline geldi.

— Dikkat ediyor musun, sinek nerede?

— Nerede?

— Zatı şahanenin üstünde!

— Vay anasını... Ne yapalım?

— Öldürelim mi?

— Sakın ha, başımıza iş çıkar!

— Yakalıyalım, paşaya zatı şahaneyi emerken tevkif ettik deriz.

— Olmaz.. İzinsiz neye tevkif ettin derlerse!

— Ne yapalım?

Bir hayli müzakereden sonra en

— **Yunus Nadi telefon parasile İstanbulda hastahane yapılmasını istemiyor..**

— **Elbet istemez.. O biraz hastalandı mı, tedavi için Vişiye gidiyor!..**

doğru hareketin meseleyi kumandan paşadan sorup icabını yapmaktan ibaret olduğuna karar verdiler. Mehmet Arif başına kalpağı geçirip kumandan paşanın yanına girdi. Topuklarını birbirine vurarak temennayı çaktı.

— Ne istiyorsun?

— Paşa hazretleri, demin yazılmasını emir buyurduğunuz arizanın üstüne hüviyeti meçhul bir sinek gelip kondu. Usulen bir defa koğduk. Gitmemekte taannüt etti. (Zatı şahane) kelimesini emmekte ısrar ediyor. Ne emir buyurulur. Serbest mi bırakalım, tevkif mi edelim?

Buna benziyen vakaları çok gören paşa, karşısındakinin esrar dalgası içinde olduğunu anlamıştı. Kaşile oda kapısındaki nöbetçiye işaret ederek:

— Tevkif edin!

Dedi. Mehmet Arif tekrar topuklarını vurarak selâmı çaktı, odadan çıkarken iki asker koluna yapıştı..

— Ne var?

— Paşa hazretlerinin emrile seni tevkif ediyoruz?

Mehmet Arif derdini anlatamamaktan mütevellit bir ıztırapla kıvranıyor, askerleri iknaa çalışıyordu:

— Yanlış be kardeşim, beni değil, sineği tevkif edeceksiniz. Dinim rabbena hakkı için! İnanmazsanız sorun paşaya!

Askerler Mehmet Arifi sürüklerken o yarı tehdit ederek, yarı yalvararak bağırıyordu:

— Etmeyin be kardeşim... Mesulü olacaksınız.. Beni değil, sineği tevkif edeceksiniz. Hesabını sizden soracağım, sonra anlarsınız!

Tevkifhaneye girdiği zaman ayılıncaya, kadar önüne gelene yanlışlıkla sineğin yerine tevkif edildiğini anlatmak için çırpındı. Perde perde sesini yükseltti. Hakikate inana adamın bütün talâkatile, bütün hiddetile bağırdı, çağırdı, tepindi. Etrafındakilere de meseleyi anlatmak istedi. Nihayet bir köşede sızdı.

*

Bu vakadan sonra Mehmet Arifi görenler onunla şakalaşarak:

— Sineğin yerne nasıl tevkif edildiğini anlat!

Diye soruyorlardı. O, gülümsiyerek başını sallıyor:

— Sormayın, o da öyle bir dalgaydı, geçti!

Diyordu. **Fiske**

Yarımşar saat

Üç İngiliz, bir kır gazinosunda oturmuş viski içiyorlardı. Bir tanesi, kapının önünde duran bir spor otomobile bakarak mırıldandı:

— Ne güzel Ford!..

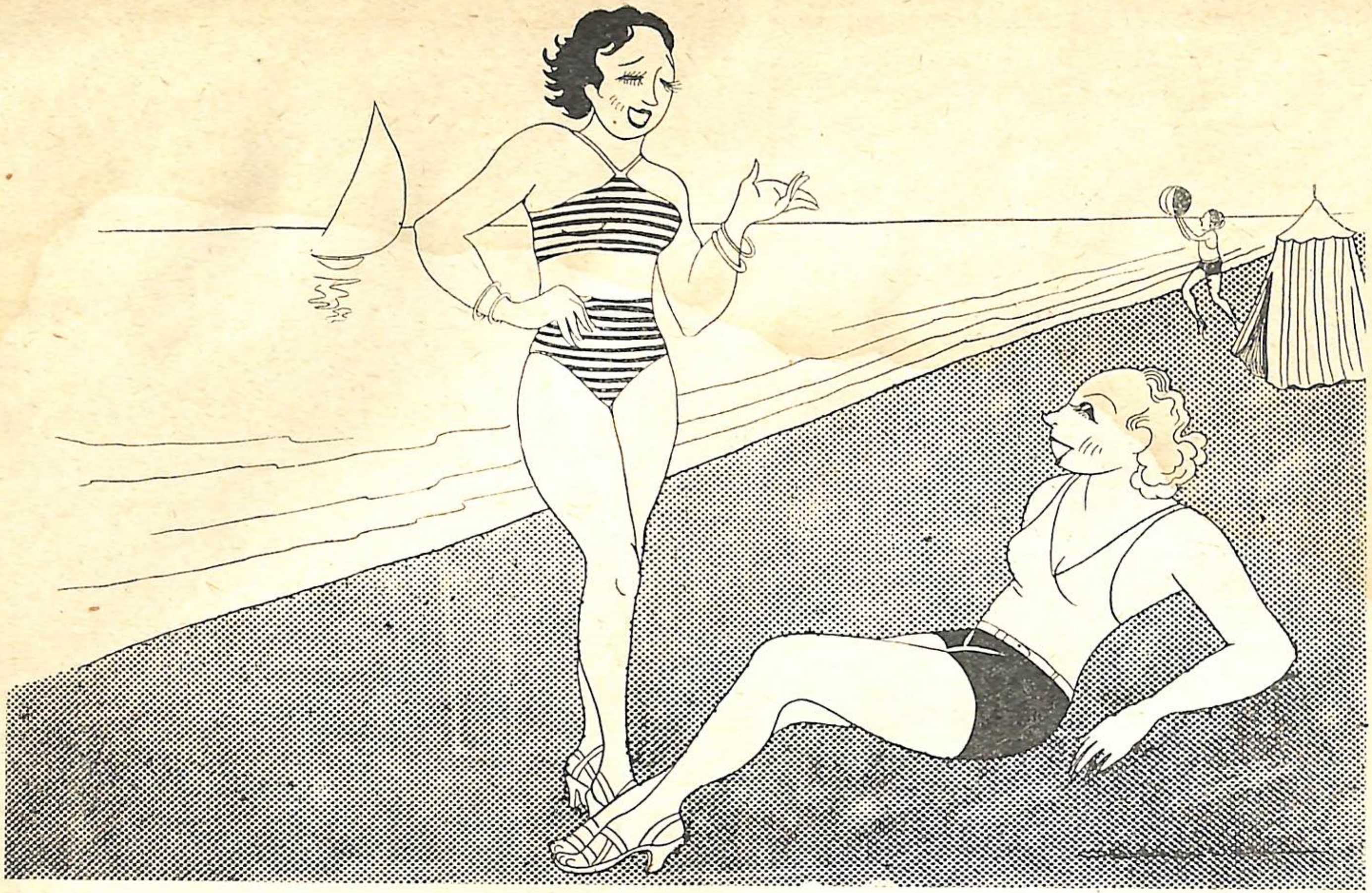
Yarım saat sustuktan sonra arkadaşı itiraz etti:

— Ford değil.. Buik!

Tekrar yarım saat sustuktan sonra üçüncü arkadaşı homurdandı:

— Rica ederim münakayayı kesiniz.. Biz buraya eğlenmeğe geldik!

Bu hikâyeyi İngiliz kralına anlatmışlar.. O da yarım saat sustuktan sonra gülmüş!

— Dün giydiğim eski mayo, plâjda o kadar sükse yaptı ki.. Bir türlü sebebini anlıyamadım..
— Farkında değil misin? Arkası biraz sökülmüştü!..

Tanıdığım tiplerden:

EVRENSEL ADAM

Bir gün, o vakitki Lüksemburg gazinosunda karşıma çıktı.

— Rahmetli pederi âlinizle can ciğerdik.. (İçini çekerek:) Ah, ah!.. Şimdi sizi gördüm de, merhum gözlerimin önüne geldi.. Hey gidi geçmiş zaman, hey!. Bir kere, birlikte Berutta bulunuyorduk.. Bana: «Hüsnü!» dedi..

— Bir yanlışlık olmasın.. Babam Beruta gitmiş değildir.. Sonra henüz rahmetli de olmadı..

— Ooo! Nasıl gitmedi? Siz belki bilmezsiniz, çocuktunuz.. Yahut ki daha doğmamıştınız bile.. Nusrat Bey dayınız..

— Dayım mı? Benim o isimde dayım yok.

— Var, efendim! Bakın, valide hanımefendiye sorun.. Size söyler. Ertuğrulun Çinde battığı sene, barsak düğümlenmesinden sizlere ömür vefat etmişti.. Mustafa Beyi gördüğünüz var mı? Ne âlemde?

— Hangi Mustafa Bey?

— Öyle ya, nereden bileceksiniz?

Acele ediniz!

Temmuz sonuna kadar

1, 2, 3

Cildi birden alanlara tenzilât!

Birinci cilt 3 lira
İkinci cilt 3 lira
Üçüncü cil 3 lira

Üç cilt birden

7,5

Lirayadır!

Mısırlı Fazıl Paşanın kâhyası idi.. Pederinizle iyi görüşürler idi de.. Şimdi çok ihtiyarlamıştır, artık.

Biraz durdu. İçimi sıktığını mı anladı, ne oldu, bilmem? Kalktı gitti. Arkasından, garsona sordum:

— Kim bu adam?

Garson dudak büktü:

— Bilmem.. dedi; Hüsnü Bey derler amma, ne iş yapar bilmiyorum.

Aradan bir zaman geçti; herife gene rasladım. Haydarpaşa vapurunda idik. Onun yanında şöyle böyle bir iki kişi vardı. Beni pek samimî bir surette, kırk yıllık dost imişiz gibi selâmladıktan sonra onlara tanıttırdı.

— Bizim Recaîzade Ekrem Beyin oğlu.. Elimde büyüdü!. dedi.

Bu sefer, babamın adını olsun doğru söylemişti. Lâkırdının alt tarafını ise tekzip edemedim. Sükûtum, herifin ifadesinin sıdkını teyit etmiş oldu.

O, boyuna arkadaşlarile konuşuyordu.

— Dün sabah bizim Galip Paşada idim. Mubarek adam asılır, bırakmaz. İşim var, meşihat müsteşarı bekliyor, üçtür haber gönderdi derim, anlamaz. Israr, kıyamet.. «Hüsnücüğüm! Bir gececik daha kal!» diye ne yalvarıyor.. Görsen?! Kıramadım. Dün geceyi de orada geçirmeğe mecbur oldum. Ne yaparsın? Çocukluk arkadaşı.. Kovacılardaki sübyan mektebine beraber giderdik. O bugün vezir oldu ise, kısmetinde varmış. Hem sade o mu? İkinci mabeyinci de rüştiyeden arkadaşımdır. O da beni pek sever, doğrusu. Bayramda hiç bir yere gidemezken, mutlaka bizim kapıyı çalacak, validenin elini öpecek. Amma benim de ona, büyük iyiliklerim olmuştur. Ne ise! sırası değil şimdi.

*

Meşrutiyetin ilânını takip eden günlerden birinde, ona bir daha sokakta rasladım. Heyecanlı bir tavır, ve güler bir yüzle yanıma yaklaştı.

— Gördün mü bizimkiler ne yaptı? diye sordu.

— Sizinkiler?..

— Bizim Enverle Niyazi, canım! Enver benim süt biraderimdir. Niyazi de bizim paşanın çocuklarının lalasının oğlu idi.. Amma, neme lâzım, her ikisi de cevherli çocuklarmış. Zaten, geçen ay birisile haber gönderip benden: «Dağa çıkayım mı, ne der?» diye sordurmuştu. «Çıksın; zamanıdır!» diye cevap verdim, o da yapacağını yaptı. Zaten benim sözümden hiç te Enver dışarıya çıkmaz. Her bir şeyini: «Ağabey!» diyerek bana danışır.. Hele gelsin bir, seni tanıştırayım.

O günden sonra, sık sık tesadüf eder olmuştum. Ve bu tesadüfler sayesinde, o zamanın kodamanlarile, istisnasız, ya hısım akraba, yahut ki sıkı fıkı dost olduğunu öğrendim.

Bunların her hangi birinden bahsederken:

— Bizim Talât.. Bizim Kemal.. Bizim Baha Şakir.. diyor ve bunun samimiyetine - kim bilir? - belki kendi de inanıyordu.

*

Mütarekenin meşum günleri gelince, herif bir aralık ortadan kayboldu. Bir kaç zaman bir tarafa sindi, göze görünmedi.

Derken gene çıktı.

Fakat bu sefer, nesebinde ve dostluklarında hayli değişiklik vardı:

— Okudun mu Ali Kemalin bugünkü yazısını? diyordu. Zorlu yazar herifçi oğlu. Zaten küçüktenberi kabına sığmazdı o. Bizim bacanakla kardeş çocuklarıdır da, oradan bilirim.

Sait Molla dayısının damadı, Mehmet Ali eniştesinin yeğeni, damat Ferit kalem arkadaşı.. Hâsılı devrin bütün komadanları, bildiği, dostu, akrabası idiler.

Nerede ise general Haringtonla, papaz Fru ile ve daha bunlar gibi bu ülkede dünyalar durdukça lânetle anılacak gâvur oğlu gâvurlarla hısım çıkacaktı.

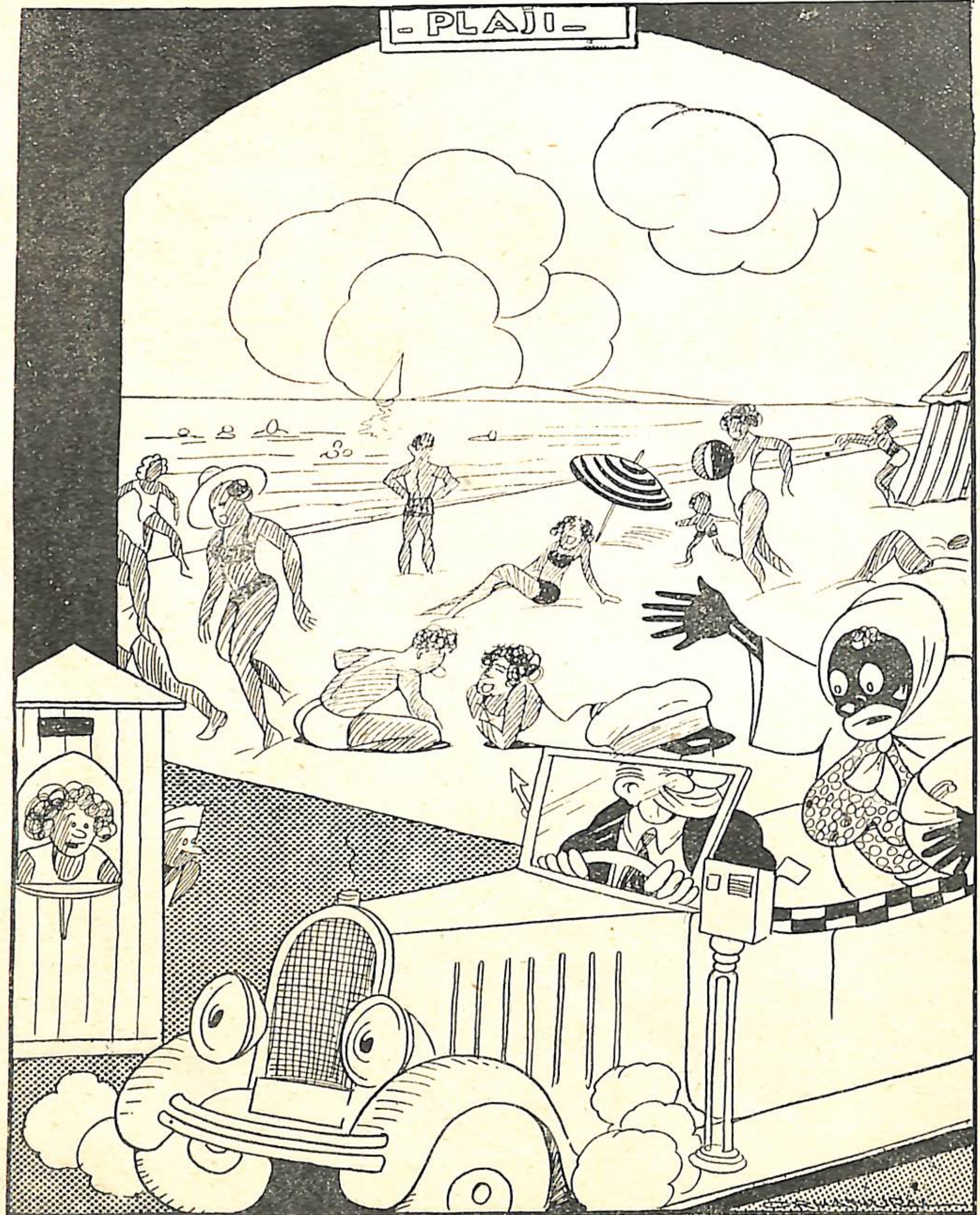
Bütün o devrin melânetlerinden, kendine şeref payı ayırıyordu. İngiliz muhipleri cemiyetini, Hürriyet ve İtilâf fırkasını o kurmuş, kaymakam şehit Kemali o astırmış, ittihatçıları o yakalattırmış ve Maltaya o sürdürmüştü..

*

Cümhuriyetin ilânı ile bu herif yok oldu. Öldü mü, sağ mı, bilmem. Bazan, ötede beride, küçük ölçüde benzerlerini görüyorum..

Fakat bunlar, bereket ki, çok ileriye gidemiyorlar. Onların mı cesareti kıt, yoksa biz mi uyandık? Daha ziyade, ikincisine inanıyorum. Zira bu adamlardan görülen zarar, her türlü tasavvurun fevkindedir.

E. E. Talu

Bacı — Hu, şofor afandı, san banı yanlişlikla Habeşistana mı getirdin, ayo?..

SALONDAN KÖYE

— 1 —

Size tanıştırayım şen, yaramaz Şermni:
Ayakları ufacık, elleri minimini!..
Gören yaşı çok sanır, fakat kız o kadar yok,
Daha süt kuzusudur: On sekizinde var, yok!..
Bu lise talebesi fakat fazla yaramaz,
Binbir muziplik yapar, yerinde hiç duramaz!..
Erkek arkadaşları, ona nisbetle, böndü,
Şermin sınıf atladı, onlar her sene döndü!..
Ne çalışmaya teşvik, ne iltimas kimseden,
Şermin, birincilikle, bu yıl çıktı liseden!..

— 2 —

Enstitüye gitmedi, genç kız evinde kaldı,
Tuvalete, baloya, çaylı danslara daldı!..
Şermin peydahlamıştı züppe arkadaşları,
Bu süslü bayanların havadaydı başları:
Yalnız şıklık, sinema, kur yapmaktı işleri,
Bol parayla terzide dikilir dikişleri
Sahibi olurlardı ipek elbiselerin,
Bunlar karşılığıydı satılmış buselerin!..
Şermin, papağan gibi, ne duysa kapıyordu,
Bu kadınlar ne yapsa, Şermin de yapıyordu:
Eskiden ne güzeldi uzun, siyah saçları,
Omzunda andırırdı örülmüş kırbaçları,
Fakat küçük bayanın bir gün aklına esti,
Onları, bir makasta, tutup kökünden kesti!..
Nasıl kızartırlarsa bir kuzuyu ateşte,
O da dolaşıyordu çırıl çıplak güneşte:
Her zaman plâjdaydı, kollar, bacaklar açık,
Kumda oynamaktaydı, ipek mayo daracık!..
Plâjdan çıkmıyordu saat gelse de beşe,
Esmerlik moda!.. diye, benzemişti habeşe!..
Bir gün bir kuvafüre on lirayı dayadı,
O siyah saçlarını sarı renge boyadı!..
Davet ediliyordu ikindi çaylarına,
Burada başlamıştı gönül alaylarına:
Konmak istiyorlardı arılar bu şekere!..
İçki, sigara tamam.. Sonra düştü pokere!..

— 3 —

Bunu gören babası geçmişti iş başına:
Dedi ki: «Şermin geldi tam on dokuz yaşına!..»
İki adam vardı ki, çok ısrar ediyordu,
Birisi:
— «Ben çiftçiyim Antalyada, diyordu,
«Anadoluda vardır sonu yok topraklarım,
«On kazanır, üç yerim: Yedisini saklarım!..
«Yılda bir ay Şerminle şehirde otururuz,
«On bir ay da çiftlikte, iş başında dururuz!..»
İkincisi diyordu:
— «Asılzadeyim, bayım,
«Babamın mirasından yüz bin liradır payım!..
«Fransızca bilirim, ingilizce bilirim,
«Kızınızın önünde saygile eğilirim!..
«Apartımanım da var.. Bu sayısız mirasla
«Kızınıza çektirmem hiç bir sıkıntı asla!..»

*

Bu cümleler Şerminin aldanmasına yetti,
Bu züppe, çıt kırıldım genci intihap etti!..
Nişan gününde yaptı küçük bay bir reverans,
Elini öpüp, taktı parmağına bir alyans!..

— 4 —

Bir gün Şermin gitmişti bu züppenin evine,
Nişanlısı değil mi, koştu güle, sevine,
Baktı, bir tesadüfle, evde kapı açıktı,
Ona haber vermeden yukarı kata çıktı!..
Salona dolmuşlardı gencin arkadaşları,
Sessizce ilerledi, kapı açıktı yarı,
Kız, garip bir merakla, hemen kabarttı kulak,
Genç şöyle söylüyordu, kahkahalar atarak:
— «Evlendikten sonra da, ben zevkimden vazgeçmem,
«Hem kumar oynıyacak, metres tutacağım hem!..
«Monşer!.. Ben kadınlardan bir haftada bezerim,
«Bir çiçekle yaz olmaz, daldan dala gezerim!..

*

Şerminin kalbindeki bütün emeller söndü,
Bu sözleri duyunca, hemen geriye döndü!..
İğrenmişti, bir sonsuz nefret duyup derinden,
Bu sahte lüks hayatın kirli erkeklerinden!..
Bütün arkadaşları bu değişmeye şaştı:
O namuslu çiftçile evlenip uzaklaştı!..
Oksijenli değildir şimdi onun saçları,
Mesut, bahtiyar gezer dağları, yamaçları!..

Necdet Rüştü

Galatasaray resim sergisinde:

Ziyaretçi — Üstat, bu sene sergide niçin tablolarınız yok?

Ressam Şevket — Bilmiyor musun evlâdım?.. Ayasofya camii müze oldu!

Gazetelerden: Büyükada vapuru gazino olacakmış!

— Şimdi bu vapur gazino mu?
— Hayır, tahlisiye gemisi: Batan parasını kurtarmaya çalışıyor!

SOYADLARI

O gün nüfus memurunun başı dehşetli kalabalıktı. Adamcağız soluk almadan çalışıyor, fakat iş bir türlü yürümüyordu:

— Seçtiğiniz isim.

— Tan.

— Olmaz. Başkası aldı.

— Ertan.

— O da var.

— Öztan.

— O da var.

— Canım bunların hepsini mi aldılar.

— Alınmamış «öz» lü «er» li isim kaldı mı?

— Bir ben mi fazlayım.

— Bizde fazla olur; beni mesul ederler; «Öz» ü «Er» i olmıyan başka bir daireye müracaat...

— Peki olur. Allaha ısmarladık.

*

— Küçük adın?

— Artin.

— Aile adın yok mu?

— Var, ancak öz türkçe olmasını istiyorum. Aile adım ermenice «rahim, şefik» manasına gelir.

— Bunlar arapça.

— Eh türkçeye çeviririz. «Acıyan» deriz.. Artin Acıyan.

*

— Sen ne istedin?

— Arsan.

— Daha evvel alınmış.

— Öyleyse Aras.

— Dışişleri Bakanının adı.

— Burada mı tescil ettirmiş...

— Hayır...

— Öyle ise bu adı almama bir kanunî mâni yok. Sık sık Avrupaya gider gelirim. Belki ötede beride biraz kolaylık ta görürüm.

— Pekâlâ.

*

Çatık kara kaşlı, tekerlek gözlü, koyu esmer bir adam:

— Adımı Kuş diye tescil ettireceğim.

Yüzüne bakarak: — Olmaz, bilhassa sizin için iyi olmaz.

— Başka alan var mı? Arapça mı?

— Değil amma.

— O halde size ne?

— Pekâlâ... Günah benden gitti. Biraz durun..

Muameleyi yaptıktan sonra cüzdanı verir:

— Buyurun Baykuş.

Çalıkuşu

Kâat ve mühür

Babası saraya mensup olduğu için, oğlu, hiç okuması yazması olmadığı halde mühim bir mevkie geçmişti.

Bir gün babası tembih etti:

— Ulan, dikkat et.. Öyle her getirdikleri kâğıdı hemen mühürleme.. Başına bir belâ gelir sonra.. (Bu ne kâğıdıdır?) diye sor, öğren, ondan sonra mühürü bas..

Ertesi günü, dairede kendisine bir kâğıt getirdikleri zaman, kaşlarını çatarak sordu:

— Bu ne kâğıdıdır?

Kâtip, el pençe divan durdu, boynu büktü ve hafif bir sesle cevap verdi:

— Eseri Cedid kâğıdı efendim..

— Peki, öyleyse!

Ve mühürü bastı...

DUBARA

Borazan Tevfiği tanımadınızsa bile, belki bin defadan fazla adını işitmişsinizdir.

O, benim çok iyi, çok vefalı bir dostumdu. Yıllarca beraber düştük, kalktık, Temiz yürekli, neşeli, sözüne, sohbetine doyum olmaz bir adamdı. Onu bir defa tanımış olanlar kendisini paylaşamazlardı. Zamanın hâdisatile münasebet getirip savurduğu acı nükteler bile kimseyi incitmez, gücendirmezdi. Onun ağzından çıkan her söze tahammül olunurdu.

Elli bu kadar yıl, Abdülhamit devri denilen, tarihin o yaman safhasına karışmış olan Tevfiğin başından türlü maceralar geçmiştir. O, bunları tatlı tatlı anlatırdı!.

Bir gün, Tevfik on parasız kalmıştı. Adaya bir yere davetlenmiş, gidemiyordu. Köprünün Adalar iskelesine kadar gelmiş, tanıdığı yüzlerce kişiden birisine olsun raslayıp bir kaç para ödünç alabileceğini ümit ediyordu.

Günlerde ramazan, vakit akşamdı. Tesadüf, Tevfik, umduğu kimselerden hiç birne rasgelmedi. Herkes, erken vapurla dönmüştü.

Oralarda, garip garip dolaşıyorken, birden, karşısına gene kendi gibi kopuklardan, tersaneli Deli Saffet çıktı.

Deli Saffet Tevfiği görünce sordu:

— O, Tevfik! Aval aval ne dolaşıyorsun be? Aftos peşinde misin yoksa?

Tevfik:

— Yok! dedi. Adaya gideceğim, bilet param yok. Bana bir mecidiye ödünç versene.

Deli Saffet güldü:

— Ulan, bende dökme ne gezer? Altmışlık paketi bile Eminönündeki Acemden veresiye aldım. Bu akşam da düşecek yer arıyorum..

Tevfiğin hali görülecek şeydi. Nerede ise, gözlerinden yaşlar fışkıracaktı. Deli Saffet arkadaşına acıdı. Derdine behemehal bir çare aramak kaygusuna düştü.

— Belediye, ahaliye zehirli gaz maskesi dağıtacakmış..

— Desene artık sokaklarda, ağzımızı, burnumuzu elimizle kapayıp gezmekten kurtulacağız!..

— Tevfikciğim, anam! Cebinde bir tayin pusulası filân, yok mu okutalım? Şuradaki piyazcı Arnavut alır.

— Yok, yahu!. Bu kadar ortalıkta meraklısı varken, insanda tayin pusulası bırakırlar mı?

— Eh ne yapalım?

— Ne yapalım mı asıl ben soruyorum.

— Adaya gitmesen olmaz mı?

— Olmaz! Evine misafir gideceğim ... paşayı daha siftah tanıdım. Hem teveccühünü kaybederim, hem de vereceği üç, beş lira güme gider. Adamcağız o kadar ısrar etti.. Dört defa kâhyasını gönderdi. Köşkte bu gece âlem varmış. Son vapurla olsun behemehal gitmeliyim..

İkisi de düşünceye dalmışlardı. Bu işe bir çıkar yol arıyorlardı. Derken, Deli Saffet, önemli bir çare keşfetmiş gibi:

— Bana bak, Tevfik, dedi.

— Ne var?

— Zarına güvenir misin?

— Güvenirim. Ne olmuş ki?

— Öyle ise, dinle beni. Hünkârın kaynı Albuz Bey, şurada, kıraathanede oturuyor.

— Ey?!

— Herifi tanırsın, değil mi?

— Şöyle, böyle.. Ne olacak?

— O, partisi liraya tavla oynar. Zaten Köprü kıraathanesine de onun için geliyor. Enayinin biridir. Onunla çabucak bir beş oynadığın gibi lirayı kıvırır, cızlamı çekersin.

— Ya, ben nasıl teklif ederim?

— Ben seninle beraber geleceğim. İşi bana bırak, nene lâzım?

Tevfiğin gözleri sevinçle parlamıştı. Arkadaşının boynuna sarıldı.

— Yaşa be Saffet! Sapına kadar adamsın billâh!.

— Haydi, yürü!

O vakitler, Köprünün ta ucunda, meşhur bir kıraathane vardı. Tevfikle Saffet buradan içeriye girdiler. Hakikaten, Abdülhamidin kayınbiraderi Albuz Bey, köşede oturuyordu. Bu Albuz Bey, Allahın belâsı, küstah, mütecaviz, hain bir Çerkesti. Şerrinden kocunmıyan bir kimse yoktu. Kız kardeşini bir iki yüz altın mukabilinde saraya satıp, padişahın koynuna koyduktan sonra doğan ikbal yıldızını İstanbul ufuklarında dolaştırır olmuştu. Sırtını hünkâra dayamış, önüne geleni hırpalıyor, kâinatı kasıp kavuruyordu.

Deli Saffet, yanına gidip etekledi.

— Böyle yalnızca, canınız sıkılmıyor mu, beyefendi hazretleri?

— Ne yaparsın? Denizi seyrediyorum.

— Tavlacı bulamadınız bugün, galiba?

— İyi bilen yok ki!.

— Tevfik Bey bendeniz ustadır. Emir buyurmaz mısınız?

— Kim, Tevfik Bey?

Deli Saffet, Tevfiği takdim etti. Çerkes, muhakkirane bir tavırla, dudak bükerek, sordu:

— Bu herif mi?

— Evet, efendim.

— Sen tavla bilir misin?

— Min gayri haddin biraz bilirim.

— Amma, bir beş, bir lira.

— Emredersiniz.

— Getir bir tavla, kahveci!

Karşı karşıya geçtiler. Herif, gerçekten oyunun ace-

— Zavallı Leylâ, sefaletten şişmanlamaya başlıyor?
— Sefaletten mi?.
— Evet, artık ata binemiyor, kürek çekemiyor, denize giremiyor, tenis oynıyamıyor, nasıl şişmanlamasın!..

misi idi. Halbuki Tevfik, hinoğlu hin, kaşarlanmış oyunculardandı. Şayanı hayret bir surette zara hükmediyordu. Bununla beraber, o gün, Albuz Beyin de çok şansı vardı. Böylece, parti, az çok müsavi gidiyordu.

Dört dörde olmuşlardı. Beşinci oyun da sonuna eriyordu. Tevfiğin önünde iki pul kalmış, Albuz Beyin de dü hanesinde dört pulu duruyordu. Zar atmak sırası da onundu. Kemik parçalarını avucuna aldı, salladı.. Attı: İki, bir!

Tevfik, memnun, tavlayı kapatmağa davranıyordu.. Albuz Bey:

— Aferin, dubara!. diye bağırdı.. Kazandım; ver lirayı bakayım!

— Nasıl dubara?. Zar daha duruyor, velinimetim. İşte!

— Ben dubara deyince, dubaradır o!

— Lâkin.. İki bir, nasıl dubara olur?

— Buna iki bir diyen kâratanın ben silsilesini...

Ayni zamanda, Çerkesin gözleri dönmüş, eli kemerine sokulu bıçağa gitmişti. Tevfikte ise şafak atmıştı. Albuz Bey, bir daha sordu:

— Bir daha söyle, bakayım: İki bir mi, dubara mı?

Tevfik, titriye titriye eğildi, yerde yatan iki bire, sonra da Deli Saffetin yüzüne baktı ve:

— Evet! dedi. Dubara.. Hem de dubaranın daniskası!. Doğrusu bundan güzel dubaraya raslamadı idim.

Kalktı.

— Müsaade edin de, şuradan bir beşlik banknot bozdurayım..

Deyip, kapıdan fırladığı gibi, soluğu Kasımpaşada, evinde aldı.

E. Ekrem Talu

Dedikodular

Tifo vakaları

Gazetenin birinde okudum; Sağlık Bakanlığının büyük memurlarından birine sormuşlar:

— Tifo vakaları varmış, sahi mi?

— Hayır, demiş, tifo vakaları normalin üstünde değildir!

Kendi kendime düşündüm: Demek bizde aslolan tifo vakasının olması imiş.. Şöyle haftada bir kaç vaka tabiî hal demek!..

Oldu olacak, hepimiz boynumuza birer (ya hafız) levhası assak bari!..

Coğrafya mucizeleri

Hergün gazetelerde şu serlevhaları okuyorum:

İnönü Erzurumda!

İnönü Sivasa gitti!

İnönü Trabzona kavuşuyor!

Bu başlıkları görünce tabiat âleminde, coğrafî vaziyeti değiştirecek mucizeler oluyor sanmayınız!

İnönü, Başbakanımızın soy adıdır. General İsmet şimdi seyahatte.. Bu telgraflar, o seyahate ait haberler olacak.. Yani:

İsmet İnönü Erzurumda..

İsmet İnönü Sivasa gitti..

İsmet İnönü Trabzona kavuşuyor!

Bu kısaltma merakını böyle isimlere kadar her şeye tatbike kalkarsak, biraz sonra, gazetelerimiz birer muamma kitabı haline girecektir!

Resim sergisinde:

— Yahu, şu çiçeklere şaşıyorum..

— Neden?

— Kaç yıldır solmak bilmiyor..

— Anlamadım?

— Ne zaman bu sergiye gelsem, karşımda görürüm de!..

Kübik nedir?

Ressam Köse Sami, bir gazetecinin: (Kübik nedir?) sorgusuna şu cevabı vermiş:

— Kübiğin en güzel tarifini aktör Hazım yapmıştır. O diyor ki: (Şimdi ben, yaradana sığınıp Vasfi Rızanın suratına bir yumruk atsam, yüzü ne hale girerse, işte kübik odur!)

Bu tarifi okuyan ressam Elif Naci:

— Öyleyse, Köse Sami anadan doğma kübikmiş, desene!..

Tarzan

Geçen gün idarehanenin kapısı vuruldu. İçeriye üstü başı gayet temiz, kibar yüzlü, kibar tavırlı bir zat girdi.

— Buyurunuz.

Dedim.

— Sizi bir kaç dakika rahatsız edebilir miyim?

— Estağfurullah.. Hay, hay, emrediniz.

— Yevmî gazeteleri dolaştım. Fakat onlar, ciddî meselelerden başka her şeyle meşgul oldukları için derdimi dinletemedim. Bir kere de size baş vuruyorum. Belki siz bu ciddî meseleden bir lâtife mevzuu çıkartabilirsiniz.

— Hangi mesele, anlatır mısınız?

— Hay, hay.. Biraz uzunca amma, bilmem dinlemek lûtfunda bulunur musunuz?

— Dinliyorum, buyurunuz.

— Sinemalardan şikâyet edeceğim. Müsaadenizle birer misalle anlatayım: Benim yetişmiş bir kızımla, bir de 14 yaşında oğlum var. Kızımı sinemalar mahvetti. Kızım on üç yaşındanberi her ayda bir şahsiyetini değiştirdi. Kâh Lilyan Harvey oldu, kâh Marlene Dietrich oldu, kâh Brikit Helm, oldu. Kimisinde ata binmek merakı, kimisinde cambazlık hevesi, kimisinde esrarengizlik iptilâsı baş gösterdi. Bu yüzden sıhhati bozuldu, tabiati değişti, kazalar geçirdi. Bir defa denizde boğuluyordu, tesadüfen kurtuldu, bilmem hangi filimde olduğu gibi o da fırtınalı bir havada kotra ile bir deniz kazası heyecanını tatmak istemiş. Bir seferinde attan düştü, kolu kırıldı. Bir zamanda Marlene Dietrich gibi koltuğunda bir siyah kedi taşıdı. Komşuların kimi deli, kimi büyücü dediler. Nihayet bir gün Mari Bel gibi bir otomobil kazası neticesinde kötürüm oldu. Oğlum da ayni hastalığa kapılıyor. Bundan evvel Duglas olmuştu. Bizim evdeki ismi (Kamçılı adam) dı. Çamaşır ipini bastonumun ucuna bağlayıp dadısının boynuna geçirmeğe çalışıyor, yapayım derken tabakları aynaları kırıyordu. Müşkülâtla onu bu huyundan vazgeçirdim. Yazın Adaya taşındık. Çamlara yakın bahçeli, güzel bir ev tuttuk. Bizimki her sabah çamlara gidiyordu. Çam havası alıyor, diye seviniyordum. Meğer aldanıyormuşum. Bizim oğlan bu sefer de Tarzan olmuş. Sabahleyin ekmek bıçağını alıyor, doğruca çamlara gidiyor, (Tarzanın yurdu) dediği büyük bir çama çıkıyor, orada oturuyormuş. Arkadaşları ona:

— Trazna!

Diyorlarmış. Daldan dala atlıyarak hünerler gösteriyor, ekmek bıçağını ucundan tutup fırlatarak çamlara saplıyormuş. Bunu duyduktan sonra çamlara koyuvermedim. Bu sefer de evin bahçesindeki erik ağacına çıkıyor. Okadar arazlıyorum, faydasız. Oğlanı Tarzanlıktan vazgeçirmek kolay olmıyacak. En ziyade korktuğum bir gün ağaçtan ağaca atlarken düşüp bir kazaya uğramasıdır.

— Haklısınız amma, dedim, ne yapılmasını istiyorsunuz?

— Yapılacak şey basit. Belediye operet yapıyor, plâj yapıyor, sinemacılarla uğraşıyor, ne olur, bir de çocuk sineması yapsa, çocuklarımızı oraya göndersek.. Eskiden (Karagöz) vardı, (kukla) vardı, çocuklarımız daha çok eğlenirlerdi. Şimdi çocuklarımızı eğlendirmek için büyük adamların gittiği yerlere gönderiyoruz, dikkat ederseniz hepsinde az çok vaktinden evvel yetişme hastalığı var. Akıllı değil, ukalâ oluyorlar.

Firkete

Denize dair

Plâjda

— Bana yüzme öğretecek misiniz?

— Memnuniyetle.

— Amma ben kolay kolay yüzme öğrenemiyeceğim.

— Öğreninceye kadar çalışırım.

— Denizde fazla kalacaksınız!

— Kalayım.

— Amma güneşte yanacaksınız.

— Ne beis var, sizin için yanacak değil miyim?

Yüzme

— Olur şey değil, Jale, daha dün denize girmeğe başladı, bugün suyun üstünde duruyor.

— Tabiî durur, ne kadar hafif kadındır bilmez misin?

Niçin

— Leylâ, hiç yalnız plâja gelmiyorsun, Celâl çok mu kıskanç!

— Hayır, ben zorla getiriyorum.

— Neye ısrar ediyorsun... Vücudu simsiyah kıl içinde, hem de o kadar çirkin ki..

— Daha iyi ya, herkes görsün!

— Sana ne faydası var?

— Bir gün Leylâ, beni aldattı diye şikâyet ederse herkes bana hak verir!

Tuzlu

— Haymaçi, yeni denize giriyorsun galiba!

— Nasin anladin be?

— Denize dalmaktan korkuyorsun!

— Elbettan.. yuzma bilmeyorum.

— Şöyle bir kaç defa dalıver, öğrenirsin.

Haymaçi denize dalmak ister. Ayağı kayar, bir hayli su yuttuktan sonra güç halle kendini toplar. Arkadaşı seslenir:

— Korkma Haymaçi, işte böyle böyle yüzme öğreneceksin! Su yuttun mu?

— Yuttun!

— Çok mu tuzlu geldi!

— Ayir, parasi daha tuzlu yeldi!

Cüzdan

— Maşallah Ali Asgar, seni (Yürük Ali) de görecektik ha!

— Özüm, her (Eli) kimin (Yürüh Eli) yi de severim.

— Yüzme bilir misin?

— Lâfı mı olur gardaş, Behrihezerde şinaverlih etmişem!

— Pehlivanlığın da mı var?

— Nereden bilübsen!

— Baksana, boynunda el kadar kocaman bir muska var.

— Muska deyildi!

— Nedir?

— Aparmasınlar diye cüzdanımı asmışam ağa!

PAPELOĞLU

Yazan: **Ercümend Ekrem**

— Bilmem. Sen düşün.

Vergi kâtibi güldü.

— Düşünmez olur muyum, efendiciğim?. Sen deminden uyurken, ben aşağıya, kıraathaneye indim. İstanbulun zevk ve safa ehlini sigaya çektim.. Burada neler varmış, neler!

Satılmışın kulağına doğru eğilerek, devam etti:

— Beyoğlunun ne kadar fingirdek madamı, matmazeli varsa, bir okka şekere, bir torba una, düşecek kucak arıyorlarmış. Bizim defterhaneli Mahir Bey vardır; bu gibi karı dalaverelerinin kurdudur; o diyor ki: «Tanrının gecesi çeşni değiştirmekten artık bıkkınlık geldi.. Beyoğlunun semtine uğramaz oldum.»

Hödüğün gözleri, bu sözleri işittikçe alev alev parlıyordu. Eskiden, Babıâlide odacı iken, bazan sefaretlere, hariciye konağına, sadrazama tezkere götürmek için Beyoğluna çıktığı olmuştu. O zamanlar, tünele binmeğe parası olmadığından, yahut ki yirmi paraya kıyamadığından, Yüksekkaldırımı tırmanırken sağdaki yan sokakların ağzında, soluk almak bahanesile durup, Lehli sermayelerin dekolte vücutları, karaman kuyruğunu andıran göğüsleri, saksı biçimindeki bacakları, omuzlarına doğru sarkan dökme saçları karşısında kaç defa içini çekmişti.

Şimdi, İstanbul toprağına yeniden ayak bastı basalı, o manzara gözlerinin önünde bir daha canlanmış, gönlünde o hasret uyanmıştı.

Sonra, Galatada arkadaşı Kara Mehmetle geçirmiş olduğu tarihî geceyi de hatırlıyordu. Onun tadı damağında kalmıştı. Uzandığı yatağın üzerinden, vergi kâtibine sordu:

— Galataya mı varacağız?

İzzetî Efendi kötü bir lâf işitmiş gibi irkildi:

— Aman, nuru aynım! Bizim gibi adamların Galata gibi âdi, müptezel bir mahalde ne işimiz var? Âlâ Beyoğlu dururken oralara gitmek olur mu? Nah, şu cebimde, Mahir Beyden aldığım on taneden fazla adres var. Hepsini de ezberledim. Elimle koymuş gibi, her birinin yerini lâhzada bulmazsam, bana da İzzetî demesinler! Programımı yaptım..

— O da nesi?

— Program, yaniya ki gideceğimiz yerleri, göreceğimiz işleri tamamile karırlaştırdım. Sen, sadece fakire tâbi ol. Sonra, şappadak alnımdan öpersin.

— Ülen, varah eyle ise.

Satılmış, yayla müteharrikmiş gibi yerinden fırladı. Zaten, çoktanberidir hazır olan vergi kâtibi ile birlikte otelden fırladılar. Kapının önünden, daha o zamanlar ortadan kalkmamış bulunan faytonlardan birine atladılar.

— Beyoğluna!

— 4 —

Bu memleketin harple, sanki hiç bir alâkası yokmuş gibi, Beyoğlu, elektrikler içinde, pırıl pırıl yanıyordu. Tiyatrolar, sinemalar, kafeşantanlar, lokantalar tıklım tıklım, dolup boşalıyor, gene doluyordu. İki keçeli sıralanmış tatlıcı ve pastacı dükkânlarının camekânları birer bolluk meşheri idi. Koca İstanbulda, şekersizlikten ve gıdasızlıktan ölen sayısız fıkara çocuklarının, hain eller tarafından çalınmış yaşamak hakları bütün bu camekânlara intikal etmişti. Zengin alabildiğine yiyor.. Fıkara ise sapır sapır ölüyordu. Bir okka vesika ekmeğini vaktile alabilmek için, sabah namazında cami kapılarında, bekçi kulübelerinin önünde beklemeğe giden asker anaları, yolda, bilmem hangi bir kodamanın sabahçı misafirlerine, Tokatlıyandan pasta ve dondurma götüren bir otomobille karşılaşıyorlardı.

Osmanlı imparatorluğunun payitahtı, baştan aşağı, yaman bir haramî teşkilâtının elinde idi. Burada bir hırsızlık silsilesi meratibi kurulmuştu. Devletin, son günlerine yaklaştığının kokusunu almışlardı. Hükûmetten efrada varıncaya kadar, her kurum, her şahıs, cürmüne, kudretine göre soygunculuk ediyordu. Üzerinde Türkiye değil, fakat Enverland (Enverin ülkesi) diye resmen yafta taşıyan Balkan trenleri, buradan Almanyaya, Almanyadan buraya sade kaçakçı taşıyorlardı. Resmî elçilik kuriyeleri devlet ricalinin altınlarını, mücevherlerini, para eden eşyalarını paraya çevirmek üzere yabancı memleketlere ulaştırıyorlardı. İhtikâr kelimesini biz, ilk defa harbi umumî içinde duyduk. İnsanların varlığından, vicdan, insaf ve merhamet mefhumları ilk defa o menhus devirde silindi. Ölüleri için bir arşın kefen dilenenler o zaman görüldü...

O tarihte fuhşa sürklenen kadınlarla kızların günahlarını kendileri çekmiyeceklerdir. O günah, en büyük bir felâketten, kendilerine en zengin saadeti çıkarmak sihirbazlığını göstermiş olan bir takım namertlere ait ve racidir!.

Araba, Tepebaşında (Kanunuesasî) birahanesinin önünde durdu. İzzetî Efendi keseye davranıp, arabacının parasını verdi. Birahaneden içeriye

girdiler. Burası mahşer gibi kalabalıktı. Hükûmet, borsada hava oyunlarını yasak etmişti. Şimdi oyuncular, zabıtanın malûmatı altında burada toplanıyorlar ve eskisinden daha da hararetli olarak, alışverişlerine güzel güzel devam ediyorlardı. Namuslu ihtiyaç erbabı, resmî bir piyasada satamadığına burada, on misli zararına alıcı buluyordu.

Satılmışla İzzetî Efendi, bu kalabalığın arasından zorla geçerek, ta nihayette bulabildikleri boş bir masaya oturdular. Saat henüz alaturka bir var, yoktu.

Gelsin rakı.. Mezeler.. Nargile!.

Eğlentinin girizgâhını yapıyorlardı.

Saat üçe kadar çaktılar, çakıştırdılar. Neşeleri meyanesini bulmuştu. İzzetî Efendi, ceketinin iç cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı. Gözlüğünü taktı, sıra ile okudu:

Eptalafosta kemanî Memduhun saz takımı..

Parizyanada varyete.. Hoşor karılar..

Gardenbarda.. Viyanalı yosmalar.. Sabah faslı pek tatlı oluyor.. Çapkın bir karı var.. Arabacı sokağı 3 numara.. Katina; Pire Mehmette Topal Vaso; Abanozda 24 te Deli Despina..

Şimdi bu da gizli bir yer: İbil sokağında 18 numarada madam Aydanın randevu evi.. Ev tavukları.. Körpe piliçler getirtir..

Kâğıdı tekrar katladı, fakat cebine koymayıp, elinde tutarak, Satılmışa sordu:

— Veliyünniem! Hangisini emredersin?

Satılmış, mahmur mahmur gözlerini süzerek, cevap verdi:

— Sen bilüsün!. Nireyi istense, gidek gayri!

Buradan da çıktılar. İzzetî Efendi kendini yokladı.. Arkadaşına baktı.. Saza gitmekten, bir fasıl da orada çakıştırmaktan vazgeçti.

Yazlık tiyatronun hizasına kadar yürüdüler. Oradan gene bir arabaya bindiler.

— İbil sokağına çek, bakalım, arabacı başı!

İzzetî Efendi, ihtiyaten evin numarasını söylememişti. Zira defterhaneli Mahir Bey, tekrar tekrar tembih etmişti: «Ev gizlidir, dikkat edin: Usturlabile gitmez, sellemüsselâm kapıya dayanırsanız, karı açmaz, ha!» demişti.

Madam Aydanın böyle bu kadar çekinmesinin de numara olduğunu İzzetî Efendi bilmiyordu. Nereden bilsin? Karı, Beyoğlu zabıtası ve müdiriyet erkânından bir çoklarının içli dışlı ahbabı idi. Bu beyler de arada sırada, İbil sokağına gelip, felekten bir kaç saat çalarlardı. Fakat evine bu «gizli» süsünü vermekle, madam Ayda işine daha kârlı bir mahiyet, bir ehemmyet veriyordu. Bunun, ötekiler gibi yerleşik, temelli sermayeleri yoktu. Her birini öteden, beriden ve lüzumunda getirtirdi. Fakat hepsi de, onun iddia ettiği gibi ev tavuğu, körpe piliç, filân değil, zabıtaca müseccel, kaşarlanmış fahişelerdi.

Parmak kapının az ilerisinde, İbil sokağının ağzında araba durdu; indiler. Karanlık ve kaldırımları bozuk bu dapdaracık sokağa saptılar; ilerilediler.

İzzetî Efendi, sıra ile evlerin üzerlerindeki numaralara baka baka yürüyordu. Nihayet 18 i buldu. İzzetî arkadaşına::

— Sen azıcık şu kuytuda dur, bekle!

Diyerek, kapının ziline yapıştı. Çıngırak, avluda, iç tırmalayıcı bir sesle şıngırdadı. Ayni zamanda bir de fino köpeğinin havlamaları duyuldu. Derken maltaların üstünde, sürüne sürüne yaklaşan bir de şıpıtık terlik sesi.. Arkasından rumca bir sual:

— Piyos ine?

Cevap beklemeden, kapı aralandı. Ardında bir ihtiyat zinciri takılı idi. Görünen kirli bir koca karı başı gelen yabancıları şöyle bir süzdü. Ve bu sefer türkçe olarak:

— Kimi istiyorsunuz? Dedi.

İzzetî Efendi, acaba yanlış yere mi geldiğinden endişe ediyordu. Her ihtimale karşı şu karşılığı verdi:

— Defterhakanîden Mahir Bey dostunuzun selâmı var.. Madam Ayda ile görüşmek istiyoruz.

— Burda tefteri, mefteri yok.. Ben Bahri Bey tanamiyorum!.

— Burası madam Aydanın evi değil mi?

— Evet.

— Pekâlâ! Azıcık buyursun da, bir şey söyleyim.

Kadın, kapıyı gene zincirli halinde aralık bırakarak geriye gitti, merdivenlerden yukarıya rumca bir şeyler haykırdı. Biraz sonra, madam Ayda denilen mahlûk arzı endam etti, kapıya geldi. Daha düzgün bir türkçe ile:

— Kimi emrettiniz, efendim? diye sordu.

— Madam Ayda siz misiniz?

— Evet. Benim!

İzzetî Efendi yılışıyordu. Bir iki defa yutkundu.

— Defterhaneli Mahir Beyin selâmı var.. dedi. Bizi size tavsiye ederek gönderdi. Anadoludan İstanbula geldik te, biraz hoşça vakit geçirmek istiyoruz.

(Arkası var)

AYDABİR

Sizin mecmuanızdır

Şiir, hikâye

Faruk Nafiz, Mitat Cemal, Reşat Nuri, Halit Fahri, Orhan Seyfi, Yusuf Ziya, Ercüment Ekrem, Mahmut Yesari, Necib Fazıl, Sadri Etem, Yaşar Nabi, Sabahaddin Ali, F. Celâleddin, Necded Rüştü

AYDABİR

Türkiyenin en güzel mecmuasıdır

Evet, evet!. Tabiî, tabiî!.

İstibdat zamanında, merkez memurlukları, polis şubeleri, deniz zabıtası, filân yoktu; Zaptiye nezareti, zaptiye karakolları vardı.

Zaptiyeler, Allahlıktı; muavinler, serkomiserler alaylı idi. Vazifeleri, şehrin inzibatından ziyade, saraya yaranmak ve hafiyelere yardım etmekti.

Galata zaptiye karakolunda, deniz inzibatına memur, bir serkomiser Kayserili İbrahim Efendi vardı.

Bu serkomiser, zaptiyelerin ruhunu ve içyüzünü tamamile anlatan, gösteren bir tipti.

Bir gün, serkomiserin gümrük dairesindeki odasının kapısı vuruldu, ve içeriye sade giyinmiş, orta yaşlı bir adamcağız girdi.

Serkomiser, masanın başında, okumağa, hecelemeğe uğraştığı tomar tomar kâğıtları karıştırıyordu, başını kaldırdı, içeri giren adamcağıza sordu:

— Zatı âliniz ne istiyorsunuz ki?

Adamcağız, önünü kavuşturup ilerilemişti:

— Bartından çocuklarımla birlikte karım geliyor, efendim.

Serkomiser, başını sallıya sallıya dinliyordu:

— Çoğ ğüzel, çoğ âlâ!.. Demek, zatı âlinizin refiğaları, çocuğlarınızla maan beraber Bartından ğeliyorlar? Çoğ ğüzel, çoğ âlâ! Değiz tarikile mi?

— Evet, Nemse vapurile...

— Çoğ ğüzel, çoğ âlâ! Demek, zatı âlinizle refiğaları, çocuğlarınızla maan beraber, Bartından Nemse vapurile ğeliyorlar. Hacetiniz ne ği?

Adamcağız, boynunu bükmüştü:

— Eğer lûtfen müsaade buyuracak olursanız, kayıkla vapura gidip zevcemi ve çocuklarımı bir an evvel göreyim.

Serkomiser, gene başını sallıyordu:

— Çoğ ğüzel, çoğ âlâ!.. Demek zatı âliniz, Nemse vapurile Bartından çocuğlarınızla maan beraber ğelen refikanızı bir an evvel görmek için gayığla vapura gitmeğliğ için müsağade istiyorsunuz? Çoğ ğüzel, çoğ âlâ!..

Serkomiserin, hafifçe gülümsiyerek verdiği bu cevap, adamcağızın yüreğine sular serpmişti:

— Lûtfedeceksiniz, efendim.

Serkomiser, biteviye gülümsemekte idi:

— Bartından Nemse vapurile çocuğlarınızla maan beraber ğelen refikanızı görmeğliğ için gayığla vapura gitmeğliğ istiyorsunuz? Çoğ ğüzel, çoğ âlâ! Ve lâğin siz gayığla değize açıldınız. Gaza, geliyom demez. Gayığ devrildi, siz de boğuldunuz. Bu kadar zaman hasret galan refikanızın, çocuğlarınızın, zatı âlinizin leşi üzerine gapanip ağlamaları reva mı? Yüzmeğ de bilseniz, o gayık, sandal, salapurya, mavuna, çatana, vapur bolluğu arasında, iğı bir yoğ boğulacağınız muhakkak! Hem sizi ölümden kurtarmak, hem de refiğanızı dul, çocuğlarınızı yetim bırağmamak için, size müsağade edemiyeceğim...

Serkomiser, afal afal bakan adamcağıza gene gülümsüyordu; başını salladı ve sağ elinin işaret ve orta parmaklarile bıyığını kaşıdı:

— Evet, evet! Tabiî, tabiî!

Adamcağız, boynunu büktü, geldiği gibi çekildi. Serkomiser, gene okumağa, hecelemeğe çabaladığı kargacık burgacık yazılarla karalanmış kâğıtların üstüne eğildi.

Kapı, tekrar vurulmuştu ve içeriye kara çarşaflı, iki büklüm bir ihtiyar kadın girmişti; titrek adımlarla serkomiserin masasına yaklaştı:

— Oh benim efendi evlâdım... Gelinim, Bartından geliyor. Yeni lohusadır. Yanında üç beş çıkın bohçası, eşyacığı da var. Haydi, zaptiyelere bir kâğıt yaz da, bir kayıkla vapura gidip karşılayayım.

Serkomiser, başını sallaya sallaya dinliyordu:

— Çoğ güzel, çoğ alâ!... Dimeg, yeni loğusa gelininiz, Bartından geliyor... Yanında, üç beş çığını eşyacığı da var. Çog güzel, çog âlâ!

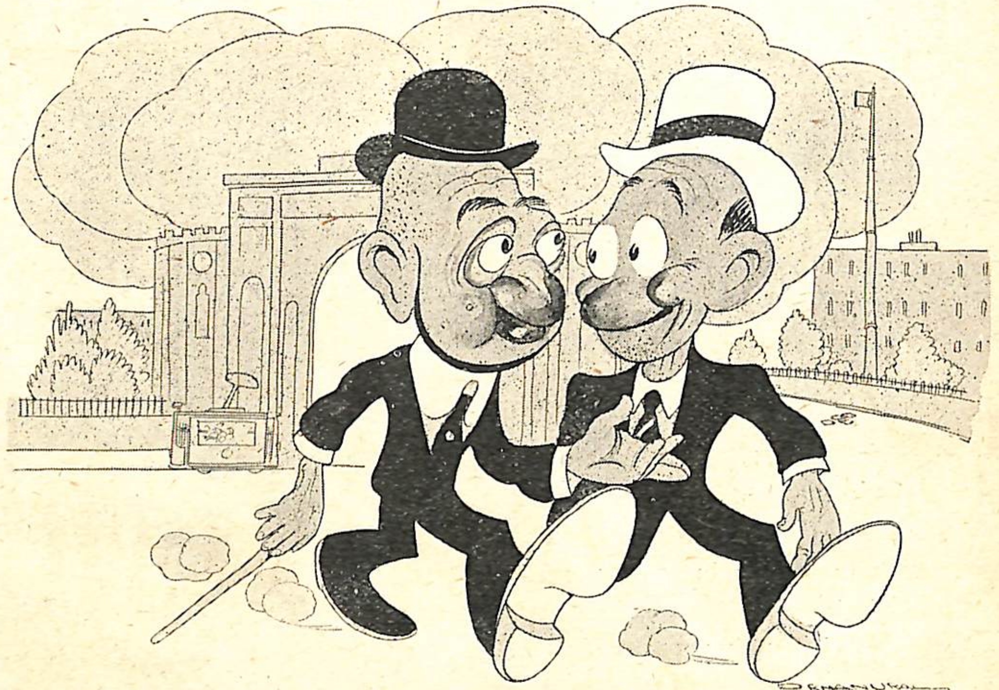
Kadıncağız, ümitlenmişti:

— Allah razı olsun, efendi evlâdım... Rabbim taalâ tuttuğunu kolay etsin...

Serkomiser, gene başını sallıyordu:

— Peki loğusa gelininizin elbet yanında bir de çocuğu var. Sen ihtiyar bir kadıncağız! Gayığa binergen ayağınızın titremeğ ihtimali var. Vapur merdivenine çıkargen ayagalarınızın sürçmesi ihtimali var. Boğçaları, çıkınları yüğlenmeğ istiyeceğsiniz, boğvar. Belki loğusa gelininizin gollarından didreyip değize düşüvermesi ihtimali var. Peki loğusa gelininizin gollarından çocuğu alıp sevmek istiyeceğsiniz, çocuğun yere düşüp gafası pat-

(D) grupu bir resim sergisi açtı

— Haberin var mı (D) liler Tepebaşında sergi açmışlar...
— Bakırköyünde açsalar daha münasip olurdu!

laması ihtimali var... Bu kadar hasret galdıktan sonra gelininiz, sizin leşinizin üstüne ağlasın mı? Çıkınlar, boğçalar değize düşsün mü? Nevzat çocuğun gafası patlasın mı? Bir müsağade ile bu gadar felâğete yol açarsam, Allahın da, gulun da yanında vebele girmiş olmaz mıyım?

Serkomiser, afal afal bakan kadıncağıza gülümsüyordu; başını salladı. Ve sağ elinin işaret ve orta parmaklarile bıyığını kaşıdı:

— Evet, evet! Tabiî, tabiî!

Kadıncağız boynunu büktü, geldiği gibi çekildi. Serkomiser, gene okumağa, hecelemeğe çabaladığı kargacık burgacık yazılarla karalanmış kâğıtlara eğildi.

Kapı, birdenbire gürültü ile açıldı, içeriye pos bıyıklı, gür kaşlı, pehlivan yapılı bir adam girdi.

*

Serkomiser, başını kaldırmıştı; daha ağzını açmadan, pehlivan yapılı adam, böğürür gibi hüngürdedi:

— Buranın komiseri sen misin?

Serkomiser, doğrulmuştu:

— Benim! Ne olacağ ki!

İri yarı adam, sert sert ilerledi ve bağırdı:

— Deniz işlerine sen mi karışıyorsun? Bartından bir ahbabım geliyor. Çabuk zaptiyelere bir kâğıt yaz. Vapura gideceğim.

Serkomiser, bu saygısız adama bakıyordu:

— Bartından bir ahbabınız mı geliyor?

— Kaç defa söyliyeceğim. Haydi, bekletme beni...

— Af buyurunuz, zatı âlinizin ismini, sıfatı memuriyetinizi sorabilir miyim?

İri yarı adam, pos bıyıklarını sıvazlıyarak homurdandı:

— Bendegânı hazreti şehriyarîden, Fehim Paşa hazretlerinin ağasıyım!

Serkomiser, hemen önünü kavuşturup ayağa kalkmıştı:

— Zati âlinizin demeğ Bartından bir ahbapları ğeliyor? Çoğ güzel, çoğ âlâ! Zati âliniz de, ahbabınız olan zatı vapurda garşılamak istiyorsunuz?

Hemen bir kâğtı aldı, yazmağa başladı:

— Niçin gidip görmiyeceğmişsiniz? Elbette gideceğ göreceğsiniz... Değiz havası da alırsınız...

Kâğıdı yazdı, uzattı, karşısında kaşlarını çatarak bakan iri yarı adama gülümsüyordu; başını salladı ve sağ elinin işaret ve orta parmaklarile bıyığını kaşıdı:

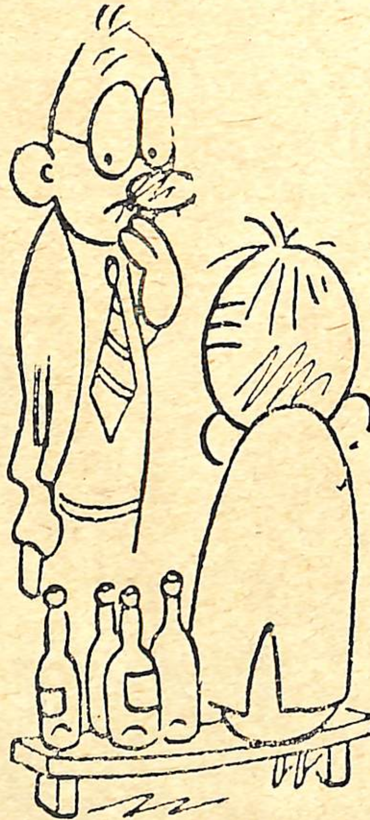
— Evet, evet! Tabiî, tabiî!

Mahmut Yesari

— Yabancı dil bilir misiniz?

— Aman bayım, bunu sormaya hacet var mı? Senelerce Beyoğlunda, Büyükadada oturdum!..

— Yahu, niçin bu kadar çok içiyorsun?

— Unutmak için!

— Neyi unutmak için?

— Vallahi bilmem.. Unuttum!

Cami mahallesi!

Düşündüm: Yazın hem başında hem sonundayız. Havalar daha yeni ısındı. Fakat, soğuması da yakındır!

Kendi kendime karar verdim: Tam sayfiyeye gidecek zaman... Ümidi kesilmiş ev sahipleri, artık aza çoğa bakmaz, boş kalan köşklerini her istiyene veriverirler!

Bu düşünce ile pazar sabahı Ada vapuruna bindim. Güverte, adeta iğneli fıçı: Yahudi şivesile bilenmiş çuvaldız gibi bir fransızca rahatımı delik deşik ediyor!

Adaya çıktım: İskele meydanı, gazinolar, birahaneler, her odasına iki üç aile dolmuş evler, hasılı bütün büyük Ada asrî bir Balat!..

Yanımda tellâl, yavaş yavaş yürüyerek, kiralık ev arıyoruz..

Yeşil çam ormanlarını arkasına almış şık bir köşk. Soruyorum:

— Bu köşk kimin?

— Hayimaçinin!

Yürüyoruz.. Açık pencereleri Marmarayı içen yepyeni bir yuva..

— Bu kimin?

— Karabetyanın!

Yürüyoruz.. Güller, çiçekler, yeşillkler içinde bembeyaz bir villâ..

— Bu kimin?

— Dimitrakinin!

Yürüyoruz.. Çifte merdiveni mermer sütunlu bir havuzla kucaklaşan, terasına hasır koltuklar serpilmiş bir saray yavrusu..

— Bu kimin?

— Salamonun!

Penceresinden radyo nağmeleri gelen, bahçesinden kahkahalar yükselen, pancurundan mesut başlar sarkan bütün o güzel köşklerin sahiplerini birer birer sordum ve tellâl birer birer cevap verdi:

— Nisimaçinin!

— Hamparsomun!

— Yargakinin!..

Ay parkın önünden aşağı sarktık.. Uzaktan siyah ve küçük çatılar göründü.. Sarkmış saçaklar.. Bel vermiş bir katlı evler.. Teneke kaplı kulübeler..

Sordum:

— Burası neresidir?

Tellâl cevap verdi:

— Cami mahallesi!..

Çimdik

Fıkra müsabakası

Altın diş

Güzel değildi. Zengin değildi. Fakat, saf, uysal bir hali vardı.

Bu hal, Bay Cevadın hoşuna gidiyordu. Düşündü, taşındı ve karar verdi: Onunla evlenecekti!

Kıza, bu fikrini söylediği zaman, Bayan Zehra kıpkırmızı kesilip önüne baktı:

— Teşekkür ederim.. Amma... şey..

— Ne?..

— Benim hiç servetim yoktur!

— Olmasın.. Ben sizinle servetiniz için evlenmiyorum!

Ve evlendiler..

Ertesi sabah, genç karı koca, karşı karşıya oturmuş konuşurlarken, Bay Cevat birden durdu:

— Ay, senin ağzında bir altın diş varmış.. Neden bana söylemedin bunu?..

Bayan Zehra, tekrar kızararak önüne baktı:

— Benimle servetim için evlenmeni istemiyordum da ondan!

Erenköy lisesinden: **N.**

Maydanoz

O gün, akşam yemeğine misafirler gelecekti. Bay Cemal çarşıya indi ve nefis bir kefal balığı aldı. Hizmetçiyi çağırıp tembih ettiler:

— Balığı güzel haşlarsın!

— Peki!

— Etrafına patates, havuç dizmeyi unutma...

— Başüstüne!

— Başına da biraz maydanoz koyarsın.. E mi?

— Merak etmeyiniz!

Bayan Zeynep, bu tembihlerini bir kaç kere tekrarladı. Çünkü, hizmetçileri Fatma, iyi kızdı, hoş kızdı amma, biraz bönce idi!

Akşam oldu. Misafirler geldi ve sofraya kuruldular..

Birden, dudaklarda müthiş bir kahkaha...

Ev sahipleri hayretle etraflarına baktılar.. Bir de ne görsünler: Fatma, elinde balık tabağı ve başında bir demet maydanoz, geliyor!..

Üsküdar: **Remzi Kaya**

Ne yapmalı?

Tarmvay şirketi ile Telefon şirketinden alınacak bir hayli para var. Akşam gazetesi bu para ile hastahane yapılmasını ileri sürüyor. Cümhuriyet bu fikri beğenmiyor. Biz de bu mesele ile alâkadar olduk. Bazı mühim şahsiyetlerin fikirlerini sorduk. Aldığımız cevapları yazıyoruz.

Limancı Bay Hamdi dedi ki:

— Bence bu para ile tramvay hattını tünelden geçirip Beyoğlundan çıkarmalı.

— Bunun İstanbullulara ne faydası olur?

— Bir çokları benim gibi tünel geçmeğe alışırlar.

*

Bay Ali Naci dedi ki:

— Bu parayı benim emrime vermeli.

— Sizin ne ihtiyacınız var?

— Yahya Kemalin yeni yazacağı bir uzun manzumeyi satın almak niyetindeyim.

*

Bay Bürhan Cahit dedi ki:

— Bu parayı turizm için Matbuat Cemiyetine (Basın Kurumuna) vermeli. Bu suretle bir çok muharrirler benim gibi Parisi görür, monden hayatı tanır, yazılarına mevzu bulurlar.

Bay Halil Nihat dedi ki:

— Bu parayı ikramiye olarak üstat İbnülemin Mahmut Kemale vermeli.

— Neden?

— Üstadın kendi arzusile tekaüt olduğunu bilmiyor musunuz?

*

Bay Mithat Cemal dedi ki:

— Bu parayı bana verin, yeni yazdığım romanı bastırayım, size bir aya kalmaz romanımın hasılatından iki misli olarak iade ederim.

*

Bay Abidin Daver dedi ki:

— Bununla büyük bir sal yapıp beni kaptan, Hamamîzadeyi serdümen yapmalı?

— Böyle olursa ne olur?

— Boğaziçinde işletiriz, hem Boğaz şenlenir, hem de Şirketihayriye ile Boğaz ahalisi arasında ihtilâf kalmaz.

*

Bay Filorinalı Nazım dedi ki:

— Bu parayı bana vermeli!

— Ne yapacaksınız üstat?

— Heykelimi yaptıracağım.

*

Bay Halil Lûtfi dedi ki:

— Bu parayı bana vermeli ki zavallı paracıkları yabancı ellerden kurtarayım, bankadaki kardeşciklerinin yanına koyayım!

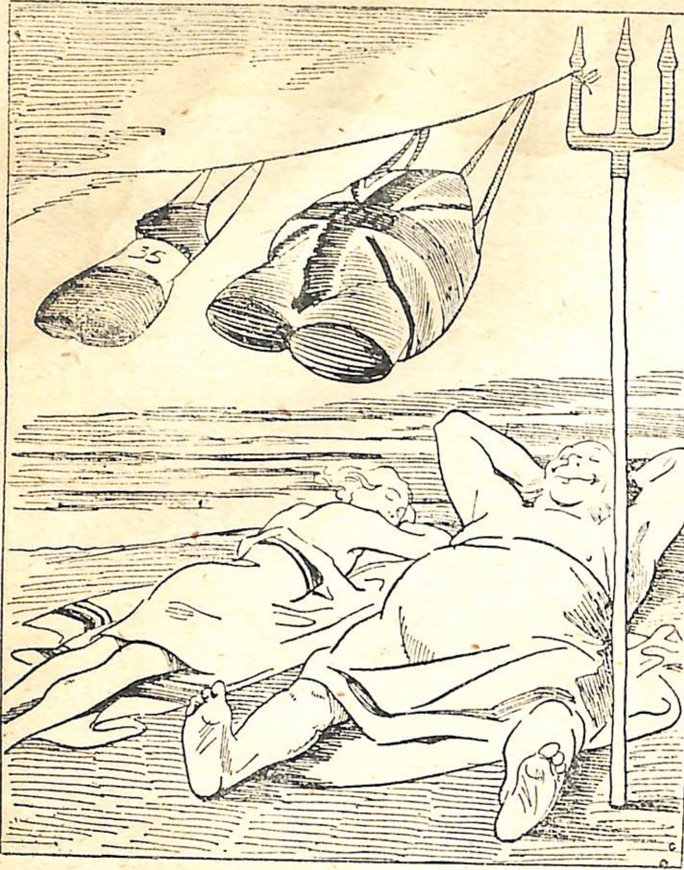

Ayaklarınıza iyi bakınız

Çok yürümekten ayaklarınız terler, acır, hatta şişer, adeta güçlükle yürüyebilirsiniz.

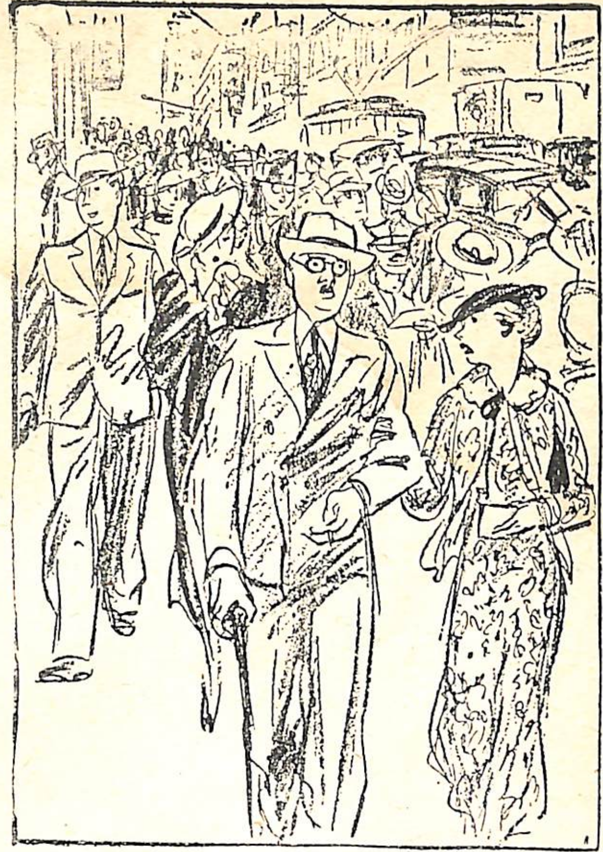
Bununla beraber hayat güçleşti. İşlerinizde muvaffak olabilmeniz için ötede beride dolaşmanız lâzımdır. Ve istirahat zamanlarınızda da biraz hava almak için dolaşmak istersiniz, fakat ayaklarınızın sancısından kımıldamak için bile haliniz yoktur. Velhasıl sancıyan ayaklarınızla hayatınız zehir olur.

Derhal "RADİO-SALTS„ kullanınız, akşamları bu madde ile karıştırılmış bir ayak banyosu yapınız. Sancı ve şişkinlikleri derhal izale eder. İlk banyoda ferahlıyacak ve bir kaç gün sonra hiçbir şeyiniz kalmıyacak, tekrar yaşamaktan zevk duymağa başlıyacaksınız.

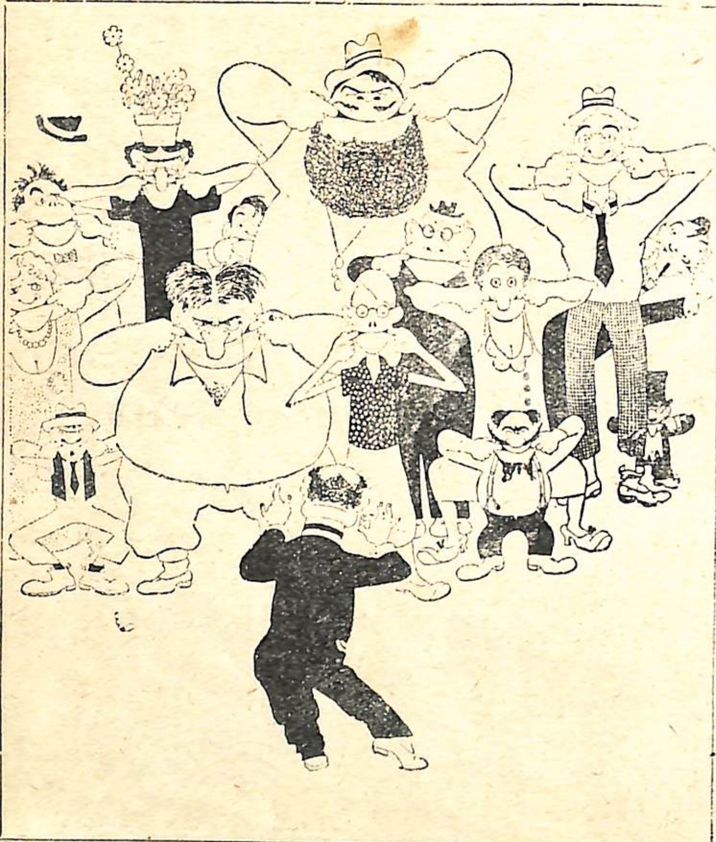
İngiliz - Alman deniz anlaşması!

[Alman karikatürü]

Kadın — Vallahi, ahalinin içinde dolaşmıya utanıyorum: Bizden başka sayfiyeye gitmiyen yok!

[Amerika karikatürü]

Bedbinlerin kampında: Gülme dersleri!

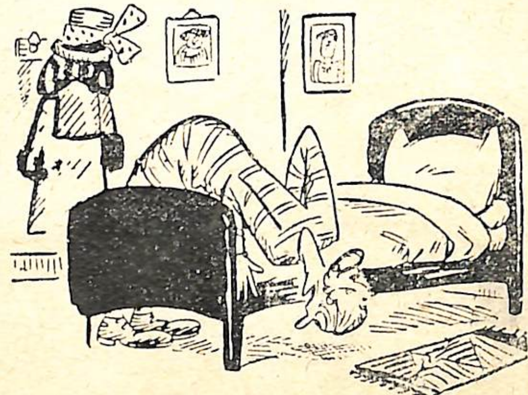
[Fransız karikatürü]

— Ailenizden, dostlarınızdan, sizi hapishanede ziyarete gelen olmuyor mu?.

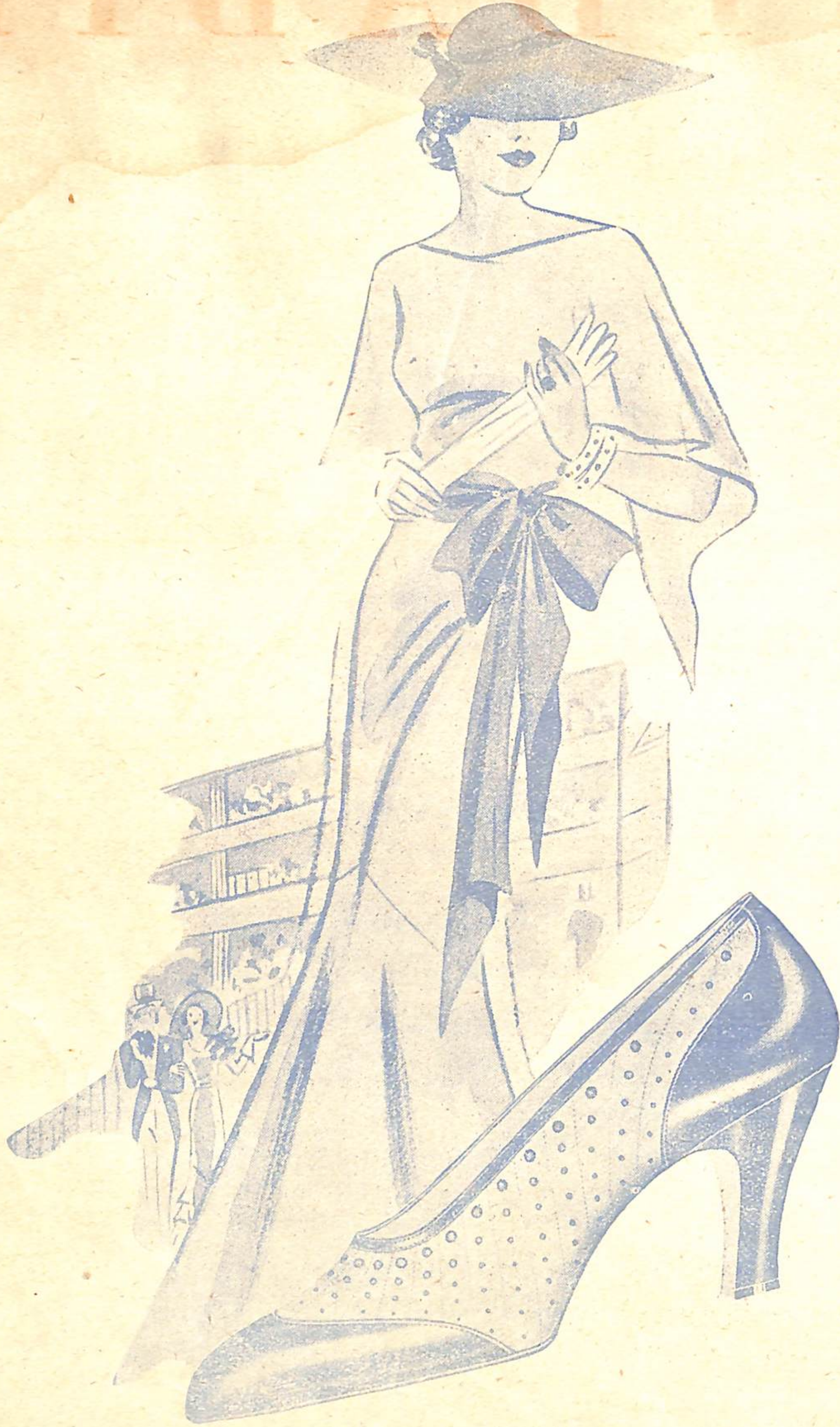
— Hayır.. Onları da bulundukları hapishanelerden bırakmıyorlar!

[İngiliz karikatürü]

— İmdat.. İmdat.. Karyolanın altında biri var!..

[İtalyan karikatürü]

ŞIK VE SAĞLAM
Kumaş, Ayakabı, Çanta
SÜMER BANK
Yerli Mallar Pazarı
Istanbul — Galata — Beyoğlu — Ankara — Izmir — Samsun

AYDABİR

İlk sayısı Ağustosta çıkıyor!

En büyük Türk mecmuası

İlk sayısında

Şiirler :

Ahmet Haşım, Faruk Nafiz, Nazım Hikmet, Halit Fahri, Orhan Seyfi, Yusuf Ziya

Hikâyeler :

Üstad Reşad Nurinin ve genç sanatkâr Sabahattin Alinin çok güzel iki hikâyesi

Makaleler :

Peyami Safanın edebî bir fıkrası, Nurullah Atanın bir tenkit makalesi

Musahabeler :

Abidin Daver, heyecanlı bir yazı ile yarının korkunç harbini anlatıyor..

Fen bahisleri :

Dünya ihtiyarlık çahına mı giriyor : Abdülfeyyaz Tevfik

Tarih :

Eski vezirlerden Gürcü: Ahmet Refik bu nefis yazısında canlı bir portre çiziyor..

Sağlık :

Kıymetleti doktorumuz Muzaffer Şevki, salâhiyettar kalemile (şişmanlık tehlikesini) anlatıyor!

Nasıl Mason Oldum ?

Yazan : Mahmut Yesari

On beş yıl evvel, masonlar dünyasına giren Mahmut Yesari, bu teşekkülün sırlarını, heyecanlarını, gizli merasimini, güzel üslubile yazmıştır.. Büyük bir lezzet ve merakla okuyacaksınız!

Çingene gözile biz ve onlar

Büyük, resimli röportaj : Naci Sadullah

Kafacı İbrahim, Uruguvay takımını nasıl şampiyon yapmıştı!

Yazan : Said Çelebi

Daha bir çok yazılar, bir çok resimler, fotoğraflar.. 84 sayfa 25 kuruş..